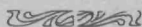

tolažba, naša sreča. To dvoje naj vzbuja v nas nekak svet strah in obenem otroško zaupanje. Naj zlasti deco v Marijinih vrtcih vzpodbuja k vsemu dobremu vesela misel: Ta mogočna nebeška Kraljica je moja ljuba Mati!

Gustaf Marija Bruni.

(Vzor prvoobhajancem.)

V Turinu je bil 6. maja 1903 rojen fantiček, ki so mu ugledni starši določili ime Gustaf Marija. Iz bogoljubnega življenja tega nenavadnega ljubljenca Jezusovega, »drugega Alojzija«, navedemo le nekaj potez.

Navadno imajo take izredno oblagodarjene dušice skrbne starše, bogaboječe mamice. Tako je bilo tudi v družini Brunijevi. Nad nežnim dečkom je čula globokoverna, pobožna mati. Kolikokrat so jo videli z nedolžnim detetom v naročju klečati pred Najsvetejšim v cerkvi! In čudno. Vselej ob taki priliki so bila črna očesca sicer živahnega fantiča obrnjena nepremično proti oltarju, kakor bi ga mikala neka prijetna in ljuba podoba. In tako je ostalo. Ta skrivnostna sila, ki ga je nagibala in vlekla k Zveličarju v zakramentalni podobi kruha, se je v ljubeznivem dečku čedalje bolj krepila in utrjevala. Ljubezen do Jezusa je kmalu prevzela vse njegovo mišljenje.

Nepričakovano globoko je umeval Gustaf že v zgodnji otroški dobi verske resnice. Kot deček treh let je odgovoril n. pr. na vprašanje ‚Gustaf, kje je Jezus?‘ —: »Jezus je tukaj v mojem srcu in v tabernaklju.« — ‚Kako pa more biti v tako majhni hostiji?‘ — »Ker je tako dober,« je odgovoril, »in pa ker je vsemoگوčen.«

Ko se je nekoč na cestni železnici pripetila mala nesreča in se je mati, ki se je z njim peljala v dotičnem vozu, silno prestrašila, jo hitro potolaži deček, češ: »Imaš premalo vere; ali ne veš, da je Jezus pri nas!«

Enako rahlo- in nežnočuteč je bil tudi v npravstvenem oziru. Komaj se mu je jel razvijati razum, je že glasno pokazal nevoljo. če je kje opazil le majhen nedostatek, ki ni bil v soglasju z nežno nedolžnostjo. Ognjevita južna narav ga je sicer zavedla, da je prišel včasih kaj navzkriž z bratom Antonom; toda ko se mu je po-

jasnilo, da bo s tem, če se premaša, napravil veselje Jezusu, mu ni bilo težko ponižati se in reči: »Anton, prosim te, odpusti mi!«

Ko je prišel v takozvani socialni zavod jezuitov, mu je bilo šele pet let. Njegova nadarjenost, ljubeznivost, skromnost ga je prikupila součencem in učiteljem, ki so ga nazivljali malega »svetnika«. Rad se je udeleževal nedolžnih iger, a ostal je kljub temu vsekdar zbranega duha. Presojal je svet in vse, kar je na njem, z modrostjo, ki bi jo pripisovali zrelemu možu. Nekoč je ob pogledu na veliko množico ljudi rekel: »Kdo izmed teh pač misli na Jezusa? Ubogi ljudje, kako so nehvaležni!«

Bog, Zveličar v najsv. Zakramentu, to je bila stalna, velika misel njegovega neoskrunjenega srca. V pogostnem duhovnem obhajilu ga je vabil k sebi, dokler mu ni bilo dovoljeno pristopiti k mizi Gospodovi.

Šest let mu je bilo, ko je sijajno prestal skušnjo o potrebnem znanju vpričo salezijanskega predstojnika Don Rua. »Povej mi,« pravi ta, »ali je prav, če rečem, da se po povzdigovanju pri sv. maši nahaja na oltarju blagoslovljeni kruh?« — ‚O ne,‘ odgovori naglo živahni deček; ‚po povzdigovanju v hostiji ni več kruh, ampak samo Jezus.‘

V sluhu svetosti živeči Don Rua je bil popolnoma zadovoljen; naslednja nedelja je bila določena za prvo sv. obhajilo, in sicer v kapeli častivrednega Don Boska. Ko se je približal presrečni trenutek, je stopil mali Gustaf poln hrepenenja in gorečnosti pred oltar. Don Rua in vsi so bili ganjeni. Tako je pristopil k sv. obhajilu nekoč »angel v človeški podobi: sv. Alojzij«. Kakor bi ne bil več na zemlji, je pozabil presrečni deček na vse navzoče. »O, Jezus je tako dober in me tako ljubi,« je odgovoril pozneje, ko mu je mati omenjala veliko srečo.

Žal, da mu je bilo prisojeno le kratko življenje. 20. januarja 1911 ga je napadla huda mrzlica. Prinesli so mu sv. popotnico. Prejšnjo noč je neprestano molil in vedno povpraševal: »Ali bo že kmalu dan, da bodo prišli z Bogom?«

S križem v roki je pričakoval zadnjega trenutka. Še en poljub na podobo Križanega, in nedolžna dušica je splavala k prestolu božjemu.

A. Č.

